

PRAKSISOVERSIGT · FORVALTNINGSRET

Praksisoversigt over begrundelseskrav i forvaltningsafgørelser

Begrundelsens indhold, formål og ugyldighedsvirkning efter forvaltningslovens §§ 22-24

Version 2 Opdateret 24. jun. 2026 5 afgørelser · 2004-2024

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Forvaltningslovens §§ 22-24 pålægger offentlige myndigheder at begrunde bebyrdende afgørelser skriftligt og samtidig med meddelelsen af afgørelsen. Begrundelsen skal angive de anvendte retsregler, de faktiske oplysninger af væsentlig betydning og – ved skønsmæssige afgørelser – de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Reglerne suppleres af § 25 om klagevejledning. Praksis fra Højesteret, landsretterne og Folketingets Ombudsmand viser, at begrundelseskravet er en garantiforskrift, hvis tilsidesættelse kan føre til ugyldighed, og at selv standardbegrundelser skal opfylde § 24's indholdskrav.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** En skriftlig afgørelse, der ikke fuldt ud giver parten medhold, skal ledsages af en begrundelse samtidig med meddelelsen, jf. forvaltningslovens § 22.
- 02** Begrundelsen skal indeholde en præcis henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet – det er ikke tilstrækkeligt at henvide til hele loven uden paragrafangivelse.
- 03** Ved skønsmæssige afgørelser skal begrundelsen angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen, jf. § 24, stk. 1, 2. pkt.
- 04** Begrundelsen skal om fornødent indeholde en kort redegørelse for de faktiske oplysninger, der er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. § 24, stk. 2.
- 05** Begrundelsen skal fremtræde som en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det pågældende indhold – den skal være dækkende, subjektivt korrekt og ikke misvisende.
- 06** Er afgørelsen truffet på grundlag af uskrevne retsregler (fx ledelsesretten), skal begrundelsen indeholde en kort gengivelse af det uskrevne retsgrundlag.
- 07** Standardbegrundelser og formularbegrundelser er lovlige, men indholdskravene i § 24 gælder fuldt ud også for sådanne begrundelser.
- 08** Myndigheden har pligt til i begrundelsen at forholde sig til relevante partsanbringender – en begrundelse, der ignorerer væsentlige indsigelser, er mangelfuld.

- 09** Mangelfuld begrundelse er en sagsbehandlingsfejl med karakter af garantiforskrift, og tilsidesættelse medfører en formodning for, at afgørelsen er påvirket af manglen (ugyldighed), medmindre myndigheden kan godtgøre, at fejlen har været uden betydning.
- 10** Manglende eller forkert klagevejledning efter § 25 suspenderer klagefristen, indtil korrekt vejledning gives – men alvorlige begrundelsesmangler kan i sig selv suspendere klagefristen.
- 11** Begrundelsens udførlighed beror på en konkret vurdering af afgørelsens art og karakter samt partens egen udførlighed – jo mere indgribende afgørelsen er, desto mere kræves af begrundelsen.
- 12** En mundtligt meddelt afgørelse, der ikke fuldt ud giver medhold, kan af parten kræves begrundet skriftligt inden 14 dage, jf. § 23.
- 13** Begrundelseskravet tjener flere formål: øget garanti for materiel rigtighed, borgerens forståelse og accept, samt borgerens grundlag for at vurdere klage- og søgsmålsmuligheder.
- 14** Hensyn til skånsomhed over for parten kan ikke begrunde en fravigelse af begrundelseskravet – kun § 24, stk. 3, jf. § 15, hjemler begrænsning.

Retsgrundlaget: Forvaltningslovens §§ 22-25 om begrundelsespligt og klagevejledning

§ 1

Begrundelseskravet i dansk forvaltningsret er lovfæstet i [forvaltningslovens § 22](#) og [§ 24](#). Efter § 22 skal en afgørelse, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. Bestemmelsen dækker kun afgørelser af sagens realitet – procesledende beslutninger er ikke omfattet, medmindre der er adgang til særskilt påklage.

Er der flere parter i en sag, skal den part, der ikke (eller ikke fuldt ud) får medhold, have meddelt en begrundelse.

[Forvaltningslovens § 23](#) regulerer mundtligt meddelte afgørelser: Parten kan inden 14 dage forlange at få en skriftlig begrundelse for afgørelsen, medmindre den fuldt ud giver medhold. Myndigheden skal besvare anmodningen snarest muligt og senest inden 14 dage.

[Forvaltningslovens § 24](#) fastsætter de indholdsmæssige krav til begrundelsen:

- **Stk. 1, 1. pkt.:** Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet.
- **Stk. 1, 2. pkt.:** I det omfang afgørelsen beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.
- **Stk. 2:** Begrundelsen skal om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.
- **Stk. 3:** Begrundelsens indhold kan begrænses, hvis partens interesse i kendskab bør vige for afgørende hensyn til parten selv eller andre private eller offentlige interesser, jf. [§ 15](#).

[Forvaltningslovens § 25](#) kræver, at skriftlige afgørelser, der kan påklages til en anden forvaltningsmyndighed, ledsages af en vejledning om klageadgang med angivelse af klageinstans, fremgangsmåde og eventuel tidsfrist. Manglende klagevejledning fører ikke til ugyldighed, men suspenderer klagefristen.

Begrundelsesreglerne suppleres af den almindelige vejledningspligt i [forvaltningslovens § 7](#) og af sektorspecifikke regler, herunder skatteforvaltningslovens § 20 og sundhedslovens § 224.

LOV

[Forvaltningsloven § 7](#)[Forvaltningsloven § 15](#)[Forvaltningsloven § 22](#)[Forvaltningsloven § 23](#)[Forvaltningsloven § 24, stk. 1-3](#)[Forvaltningsloven § 25](#)

§ 2 Formålet med begrundelsespligten ifølge forarbejder og ombudsmandspraksis

Begrundelsespligten blev indført med forvaltningsloven i 1985. Forarbejderne til [§ 24](#) præciserede, at begrundelsen skal fremtræde som en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det pågældende indhold (jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 163, og Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven, pkt. 132).

Forarbejderne til den oprindelige § 22 angav, at begrundelse kan undlades, når afgørelsen fuldt ud giver medhold, idet en begrundelse i disse tilfælde oftest vil være overflødig.

Folketingets Ombudsmand har i [FOB 2020-27](#) systematiseret begrundelseskravets formål i fire led:

- **Garanti for rigtighed:** Begrundelsen giver en øget garanti for, at afgørelsen er materielt rigtig, og at grundlaget er sagligt og fyldestgørende.
- **Forståelse:** Begrundelsen hjælper borgeren til at forstå afgørelsen.
- **Accept og tillid:** Begrundelsen har betydning for borgerens accept af afgørelsen og tillid til myndigheden.
- **Klage- og søgsmålsgrundlag:** Begrundelsen giver borgeren et bedre grundlag for at vurdere, om afgørelsen skal påklages eller indbringes for domstolene.

Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven, pkt. 132-133, uddyber, at det ikke er muligt at foretage en præcis beskrivelse af, hvor udførligt en myndighed bør udforme begrundelsen – det afhænger bl.a. af, hvor aktivt parten har medvirket i sagsbehandlingen og af sagens karakter i øvrigt. Ombudsmanden har gentagne gange understreget, at kravene skærpes, jo mere indgribende afgørelsen er for borgeren.

LOV

[Forvaltningsloven § 22](#)[Forvaltningsloven § 24](#)

§ 3 Kravet om præcis henvisning til retsregler – herunder uskrevne regler

Det følger af [forvaltningslovens § 24, stk. 1, 1. pkt.](#), at begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. Folketingets Ombudsmand har i en lang række udtalelser fastslået, at denne henvisning skal være **præcis** – det er normalt ikke tilstrækkeligt at henvise til hele den pågældende lov uden at præcisere, hvilke bestemmelser der er lagt til grund (jf. Justitsministeriets vejledning pkt. 133).

I [FOB 1999.426](#) (mangelfuld begrundelse i arbejdsskadesag) udtalte Ombudsmanden, at lovhenvielsen "må være præcis", og at begrundelsen i den konkrete sag var mangelfuld, fordi den ikke med tilstrækkelig klarhed angav de anvendte lovbestemmelser og den fortolkning, myndigheden havde anlagt.

I [FOB 2004.79](#) (afskedigelse grundet besparelser) fandt Ombudsmanden begrundelsen mangelfuld, fordi der alene var henvist til overenskomstens § 25 uden at oplyse, at det var funktionærlovens regler om varsling der fandt anvendelse.

I [FOB 2005.357](#) (ophævelse af landbrugspligt) kritiserede Ombudsmanden, at jordbrugskommissionen kun havde henvist til landbrugslovens § 4 uden at angive, hvilken del af bestemmelsen der lå til grund for afslaget.

Uskrevne retsregler kræver en særlig håndtering: I [FOB 2020-27](#) fastslog Ombudsmanden, at når en afgørelse er truffet på grundlag af uskrevne regler, kræver § 24, stk. 1, 1. pkt., at begrundelsen indeholder en kort gengivelse af indholdet af det uskrevne retsgrundlag. Ombudsmanden henviste til FOB 2003.552, hvor en skoles afgørelse om afsked var truffet i henhold til ledelsesretten – skolen burde have henvist til ledelsesretten og forklaret indholdet heraf. Tilsvarende fandt Ombudsmanden i FOB 1995.381, at en kommune, der reagerede tjenstligt mod en medarbejder for udtalelser til pressen, burde have præciseret det nærmere grundlag for og indhold af de uskrevne loyalitetskrav.

LOV

Forvaltningsloven § 24, stk. 1

§ 4 Krav til begrundelse ved skønsmæssige afgørelser – hovedhensyn og partsanbringender

Når en afgørelse beror på et administrativt skøn, stiller [forvaltningslovens § 24, stk. 1, 2. pkt.](#), krav om, at begrundelsen angiver de **hovedhensyn**, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

I [FOB 2012-18](#) (afslag på arbejdslegat) kritiserede Ombudsmanden Litteraturudvalgets standardbegrundelse, der alene anførte, at ansøgningen var "vurderet i forhold til det aktuelle felt af ansøgninger" og "desværre ikke kan imødekommes". Udvalget havde oplyst over for Ombudsmanden, at den reelle afslagsgrund var manglende kvalitet, men at man af hensyn til skånsomhed over for ansøgeren brugte en vagere formulering. Ombudsmanden fastslog:

Hensyn til skånsomhed over for en ansøger kan ikke som sådan begrunde en fravigelse af begrundelseskravet i forvaltningslovens § 24. En begrænsning af begrundelsen kan kun ske i det meget begrænsede omfang, der er beskrevet i forvaltningslovens § 24, stk. 3.

I [FOB 1994.272](#) (afslag på støtte til bil) fandt Ombudsmanden Ankestyrelsens begrundelse mangelfuld og delvis misvisende, fordi den alene henviste til en helbredsmæssig vurdering, mens styrelsen efterfølgende oplyste, at der også var inddraget andre kriterier. At begrundelsen blev suppleret over for Ombudsmanden kunne ikke afhjælpe den oprindelige mangel over for parten.

Pligten til at forholde sig til partsanbringender er en ulovbestemt forvaltningsretlig grundsætning, men den hænger nært sammen med begrundelseskravet. I [FOB 2021-25](#) (Vurderingsstyrelsens begrundelse) fastslog Ombudsmanden, at begrundelsespligten skærpes, når parten har fremsat partsanbringender, som myndigheden må forholde sig til. I [FOB 1999.426](#) formulerede Ombudsmanden princippet således:

En tilstrækkelig begrundelse må fremstå som en fyldestgørende forklaring på hvorfor afgørelsen har fået det pågældende indhold, og myndigheden har i et vist omfang pligt til at forholde sig til (relevante) partsanbringender.

Kriminalforsorgens vejledning om forvaltningsloven illustrerer kravet i praksis: I udgangssager er det f.eks. ikke tilstrækkeligt at afslå udgang under henvisning til "fare for misbrug" – afgørelsen skal angive, *hvorfor* man skønner, at der foreligger fare for misbrug, eksempelvis ved henvisning til kriminalitetens art eller kriminalitet under tidligere udgange.

LOV

Forvaltningsloven § 24, stk. 1

§ 5 Kravet om redegørelse for faktiske oplysninger og omtvistede forhold

Efter [forvaltningslovens § 24, stk. 2](#), skal begrundelsen om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen. Behovet for en redegørelse for sagens faktum vurderes konkret ud fra bl.a.:

- I hvilket omfang parten har medvirket i sagens behandling (særligt ved partshøring og partsaktindsigt)
- Om sagens faktum i øvrigt er velkendt for parten
- Komplexiteten af sagens faktum
- Om faktum er omtvistet

I [FOB 2021-22](#) (30 sager om motorkøretøjer) udtalte Ombudsmanden, at hvis sagens faktiske omstændigheder er omtvistede, bør begrundelsen:

1. Oplyse, at faktum er omstridt
2. Angive de modstridende versioner
3. Anføre, hvilket faktum myndigheden bevismæssigt lægger til grund

Tilsvarende gælder, hvor myndigheden ved sin afgørelse **tilsidesætter sagkyndige udtalelser** eller støtter sin afgørelse på bestemte af flere modstridende udtalelser. Begrundelsespligten skærpes i tilfælde, hvor den sagkyndige vurdering skifter under sagens forløb.

I [FOB 2007.194](#) (sygedagpenge – begrundelse og lægelige oplysninger) fastslog Ombudsmanden, at kommunens begrundelse for at standse sygedagpenge ikke tilstrækkeligt angav, hvilke af de lægelige oplysninger der var tillagt vægt.

I [FOB 1993.220](#) (ejendomsvurdering) fandt Ombudsmanden, at vurderingsmeddelelsen manglede oplysning om de anvendte retsregler og om, hvordan de angivne beløb var fremkommet. Hverken selve meddelelsen eller orienteringsmaterialet opfyldte § 24, stk. 1, 1. pkt.

I [FOB 2021-25](#) fremhævede Ombudsmanden endvidere, at ikke-almindeligt forståelige fagudtryk skal forklares, så en ikkefagkyndig modtager kan formodes at forstå begrundelsen.

LOV

Forvaltningsloven § 24, stk. 2

§ 6 Standardbegrundelser, formularer og automatiserede afgørelser

Det er fast ombudsmandspraksis, at der ikke er noget til hinder for at benytte **standardbegrundelser** (formularbegrundelser) eller standardkoncepter, men kravene i [forvaltningslovens § 24](#) gælder fuldt ud også for sådanne begrundelser – herunder for automatiserede afgørelser.

I [FOB 1997.316](#) (eksamensklagesager) fastslog Ombudsmanden dette princip og udtalte:

Der er intet til hinder for anvendelse af standardbegrundelser, men kravene i forvaltningslovens § 24 gælder også for indholdet af sådanne begrundelser.

I [FOB 2020-27](#) gentog Ombudsmanden dette og tilføjede, at det også gælder "i forhold til automatiserede afgørelser".

I [FOB 2012-18](#) (afslag på arbejdslegat) var standardbegrundelsen konkret utilstrækkelig, fordi den ikke angav hovedhensynene bag skønsudøvelsen. Et standardbrev helt uden begrundelse er aldrig tilstrækkeligt.

I [FOB 2020-40](#) (skønsmæssig forhøjelse af skatteansættelsen) bemærkede Ombudsmanden, at en afgørelse – selv om den for så vidt opfylder alle de formelle krav til indholdet af begrundelsen – kan være udformet på en så svært forståelig måde, at den strider mod god forvaltningsskik. Sproget skal målrettes efter den konkrete situation, kancelliudtryk og fremmedord bør undgås, og tekniske fagudtryk bør forklares.

Ombudsmanden har i overblik #10 om begrundelse sammenfattet, at begrundelsen skal være **dækkende** og **subjektivt korrekt** – den må ikke være misvisende eller affattet på en måde, der kan give anledning til misforståelser. Den skal være et sandt udtryk for de forhold og overvejelser, der har ført myndigheden frem til den trufne afgørelse.

LOV

Forvaltningsloven § 24

Begrundelsens subjektive korrekthed – forbuddet mod misvisende begrundelser

En central grundsætning i begrundelsesretten er, at begrundelsen skal være **subjektivt korrekt** – den skal afspejle de reelle grunde til, at afgørelsen har fået det indhold, den har. En begrundelse, der angiver andre grunde end de faktisk bestemmende, er mangelfuld.

I [FOB 2022-29](#) (nabo – begrundelse for klageberettigelse) udtalte Ombudsmanden:

En begrundelse skal fremtræde som en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det indhold, den har. Begrundelsen skal således være dækkende og subjektivt korrekt og må ikke være misvisende eller affattet på en måde, der kan give anledning til misforståelser.

Ombudsmanden henviste til [FOB 1995.261](#), hvor en kommune i en sag om afslag på tilskud til en skrivemaskine havde givet en anden begrundelse for afslaget end den, som kommunen senere angav i sin udtalelse til Ombudsmanden. Ombudsmanden fastslog, at kommunen dermed havde skabt usikkerhed med hensyn til, hvilke grunde der oprindeligt førte til afslaget, og at parten ikke havde fået en rigtig begrundelse.

I [FOB 1997.188](#) (vildledende begrundelse – eftergivelse af restskat) understregede Ombudsmanden, at når retsreglerne eller de faktiske omstændigheder er vanskeligt forståelige, er det **særligt vigtigt** at der gives en grundig begrundelse.

LOV

[Forvaltningsloven § 24, stk. 1](#)

§ 8 Domstolenes prøvelse af begrundelseskravet – Højesteret og landsretterne

Domstolene prøver begrundelseskravet som led i legalitetskontrollen. I praksis vurderer domstolene både, om begrundelsen formelt opfylder § 24's krav, og om den materielt er dækkende for afgørelsens reelle grundlag.

I [BS-29747/2023-HJR](#) (Faxe Kommune – afslag på grundvandssænkning) anførte Nymølle Stenindustrier A/S, at kommunens begrundelse var mangelfuld, fordi den ikke henviste til den materielle bestemmelse i vandforsyningslovens § 26 og ikke tilstrækkeligt angav hovedhensynene. Højesteret tiltrådte landsrettens vurdering og fandt begrundelsen tilstrækkelig, idet beslutningsprotokollen fra udvalgmødet tydeligt angav hensynet til hydrologi og grundvandskvalitet samt det nærliggende Natura 2000-område. Sagen illustrerer, at Højesteret accepterer, at begrundelsen kan fremgå af det samlede materiale, parten har adgang til (herunder beslutningsprotokoller), og ikke nødvendigvis alene skal fremgå af selve afgørelsesskrivelsen.

I [BS-33581/2022-HJR](#) (maskeret udlodning – skattesag) gjorde borgeren gældende, at SKATs afgørelse manglede henvisning til skatteforvaltningslovens § 26, stk. 5, og at dette udgjorde en ugyldighedsgrund. Højesteret afviste dette og bemærkede, at begrundelseskravet skal bedømmes ud fra Landsskatterettens senere afgørelse, som ikke led af mangler, og at eventuelle mangler i SKATs afgørelse ikke havde konkret væsentlig betydning for sagens udfald. Dommen bekræfter det almindelige princip om, at en klageinstans kan **hele** begrundelsesmangler ved at give en fyldestgørende begrundelse i klageafgørelsen.

Det er i øvrigt fast antaget i domstolspraksis og forvaltningsretlig teori, at en klageinstans kan **supplere** begrundelsen, men ikke ændre beslutningsgrundlaget, uden at sagen behandles på ny.

LOV

[Forvaltningsloven § 22](#)[Forvaltningsloven § 24, stk. 1](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesteretsdom: Afslag på grundvandssænkning ved råstofindvinding ikke ugyldigt

24.01.2024

Højesteret · Beskatning af maskeret udlodning og anvendelse af ekstraordinære ansættelsesfrister i skattesager

07.09.2023

§ 9 Ugyldighed ved mangelfuld begrundelse – garantiforskriftslæren og væsentlighedsvurdering

Begrundelseskravet efter [forvaltningslovens §§ 22 og 24](#) anses for en **garantiforskrift** – en sagsbehandlingsregel, der har til formål at sikre, at afgørelsen får et materielt korrekt indhold. Tilsidesættelse af garantiforskrifter skaber en **formodning** for, at afgørelsen er påvirket af manglen, og konsekvensen er som udgangspunkt ugyldighed, medmindre myndigheden konkret kan godtgøre, at manglen har været uden betydning for afgørelsens resultat.

Denne lære er gentagne gange bekræftet af Ankestyrelsen. I Ankestyrelsens principafgørelse SM A-40-01 udtalte styrelsen:

Der er tale om sagsbehandlingsregler, der har karakter af garantiforskrifter. Reglerne har til formål at sikre, at afgørelsen får et materielt korrekt indhold. Dette indebærer, at der gælder en formodning for, at afgørelsen er påvirket af sådanne mangler. Konsekvensen heraf er, at afgørelsen er ugyldig, medmindre det konkret kan afkræftes, at manglerne har påvirket afgørelsens resultat. Det er myndigheden, der har bevisbyrden.

I praksis foretages en **konkret væsentlighedsvurdering**: Ikke enhver begrundelsesmangel fører til ugyldighed. Kan myndigheden godt gøre, at fejlen ikke har haft betydning for udfaldet, opretholdes afgørelsen. I [BS-33581/2022-HJR](#) fandt Højesteret således, at en manglende henvisning til den rette fristbestemmelse ikke havde konkret væsentlig betydning.

Derimod vil **alvorlige begrundelsesmangler** – fx en begrundelse, der slet ikke angiver de faktiske omstændigheder, der er tillagt vægt, eller helt undlader at forholde sig til relevante partsanbringender – i praksis etablere en stærk formodning for ugyldighed, som myndigheden vanskeligt kan afkræfte.

Forholdet til [partshøring](#) og [aktindsigt](#) skal afgrænses: Partshøring og begrundelse er selvstændige garantiforskrifter, og mangler i begge kan kumulere, så ugyldighed desto lettere indtræder.

LOV	Forvaltningsloven § 22	Forvaltningsloven § 24
PRAKSIS	Højesteret · Beskatning af maskeret udlodning og anvendelse af ekstraordinære ansættelsesfrister i skattesager	07.09.2023
	Ankestyrelsen · Kommuners forpligtelse til at fastsætte lovlige og offentliggjorte retningslinjer for merudgiftsgodtgørelse	01.01.2022

§ 10 Klagevejledning og klagefristens suspension ved begrundelsesmangler

[Forvaltningslovens § 25](#) kræver, at skriftlige afgørelser, der kan påklages, ledsages af klagevejledning med angivelse af klageinstans og eventuel tidsfrist. Manglende eller forkert klagevejledning medfører ikke ugyldighed, men **suspenderer klagefristen**, indtil korrekt vejledning gives.

I Ombudsmandens udtalelse [FOB 2020-3](#) (forkert klagevejledning i ca. 71.000 afgørelser) blev princippet opsummeret:

Manglende klagevejledning medfører ikke, at afgørelsen bliver ugyldig. Når der gælder en klagefrist, og myndighedens vejledning herom ikke har været korrekt, vil det imidlertid normalt have den konsekvens, at klagefristen suspenderes, og at en klagefrist først begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor den korrekte klagevejledning gives til borgeren.

Også **alvorlige begrundelsesmangler** kan i sig selv suspendere klagefristen. I Ombudsmandens udtalelser fra [FOB 1989.171](#) og [FOB 1990.251](#) blev klagefristen suspenderet henholdsvis på grund af manglende skriftlig begrundelse og på grund af, at begrundelsen kun bestod i en henvisning til de relevante retsregler.

Ombudsmanden har dog i [FOB 2010 14-2](#) præciseret, at der skal være tale om **temmelig alvorlige begrundelsesmangler**, før klagefristen suspenderes:

Ifølge den praksis der foreligger, skal der således være tale om temmelig alvorlige begrundelsesmangler før der kan blive tale om at suspendere klagefristen.

I den pågældende sag var der givet en skriftlig begrundelse, som var mere omfattende end blot en henvisning til den relevante retsregel, og Ombudsmanden fandt ikke grundlag for suspension.

I Ankestyrelsens principafgørelse [B-3-03](#) fastslog styrelsen, at en klagefrist ikke løber fra det tidspunkt, hvor borgeren modtager en mangelfuld begrundelse, men først fra det tidspunkt, hvor en fyldestgørende begrundelse gives. Det er dog en forudsætning for suspension, at klageren ikke har udvist ugrundet passivitet (jf. UfR 1990.824H).

LOV

[Forvaltningsloven § 25](#)

PRAKSIS

Ankestyrelsen · Nævns kompetence til at efterprøve det bagvedliggende tilbagebetalingskrav, når klagen kun vedrører betalingsordningen, og klagefrist ved mangelfuld begrundelse

01.01.2004

§ 11 Sektorspecifik praksis – skat, social, personale og ejendomsvurdering

Begrundelseskravet gennemtrænger alle forvaltningsområder. Praksis viser, at kravene udmøntes med varierende intensitet afhængigt af afgørelsens art og indgribende karakter:

Skatte- og afgiftsområdet: I [FOB 2020-40](#) gennemgik Ombudsmanden af egen drift 20 sager om skønsmæssig forhøjelse af skatteansættelsen og fastslog, at kravene til begrundelsens indhold og udformning fuldt ud gælder for skatteafgørelser. Sproget skal målrettes efter borgeren, og tekniske skatteudtryk skal forklares.

I [FOB 2021-22](#) gennemgik Ombudsmanden 30 sager fra Motorankenævnet og fandt bl.a., at begrundelseskravet skærpes, når den sagkyndige vurdering skifter under sagens forløb.

I [FOB 1993.220](#) fandt Ombudsmanden, at vurderingsmeddelelserne for den 19. almindelige vurdering manglede oplysning om de anvendte retsregler i strid med § 24, stk. 1, 1. pkt., og henstillede, at oplysning om retsregler fremover fremgik af meddelelserne.

Socialret og personalesager: I [FOB 1994.272](#) var Ankestyrelsens begrundelse for afslag på bilstøtte mangelfuld og delvis misvisende. At Ankestyrelsen senere over for Ombudsmanden supplerede begrundelsen, kunne ikke afhjælpe den oprindelige mangel over for parten.

I [FOB 2004.79](#) (afskedigelse) kritiserede Ombudsmanden, at der ikke var henvist til de relevante regler i funktionærloven om varslings.

I Ankestyrelsens praksis (bl.a. [5-22](#)) om merudgiftsgodtgørelse har styrelsen gentagne gange understreget, at kommunernes begrundelser skal angive, hvilke konkrete forhold der er tillagt vægt ved den skønsmæssige vurdering af merudgifterne.

Førtidspensionsvejledningen (pkt. 36) præciserer kravene konkret: Gives der afslag på førtidspension, skal det af begrundelsen fremgå, hvilke konkrete arbejdsfunktioner pågældende vurderes at kunne varetage, eller hvilken indsats i form af optræning, revalidering eller anden indsats der er dokumenteret relevant.

LOV

[Forvaltningsloven § 24, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Ankestyrelsen · Kommuners forpligtelse til at fastsætte lovlige og offentliggjorte retningslinjer for merudgiftsgodtgørelse

01.01.2022

§ 12 Sammenfatning og afgrænsning til beslægtede praksisoversigter

Begrundelseskravet i [forvaltningslovens §§ 22-24](#) er en fundamental garantiforskrift i dansk forvaltningsret. Praksis fra Højesteret, landsretterne, Ankestyrelsen og Folketingets Ombudsmand tegner et konsistent billede:

- Begrundelsen skal være en **forklaring** på, hvorfor afgørelsen har fået det pågældende indhold.
- De indholdsmæssige krav – **retsregler, hovedhensyn og faktuelle oplysninger** – er kumulative og skal alle opfyldes.
- **Standardbegrundelser** er lovlige, men fritager ikke fra § 24's indholdskrav.
- Begrundelsen skal være **subjektivt korrekt** og **dækkende** – den må ikke være misvisende.
- **Partsanbringender** skal besvares i begrundelsen, særligt ved indgribende afgørelser.
- Tilsidesættelse af begrundelseskravet er en sagsbehandlingsfejl med karakter af **garantiforskrift**, der kan medføre ugyldighed.
- En klageinstans kan **hele** begrundelsesmangler, men kan ikke ændre beslutningsgrundlaget uden fornyet sagsbehandling.
- **Alvorlige begrundelsesmangler** kan suspendere klagefristen.
- **Manglende klagevejledning** suspenderer klagefristen, men fører ikke til ugyldighed.

Forvaltningslovens begrundelseskrav er ikke ændret siden den seneste lovebekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014. Der er pr. juni 2026 ingen vedtagne-men-ikke-konsoliderede ændringer af [§ 24](#).

Denne praksisoversigt afgrænser sig til **begrundelseskravet**. For beslægtede sagsbehandlingsregler henvises til:

- [Partshøring](#) – myndighedens pligt til at høre parten inden afgørelsen træffes
- [Aktindsigt](#) – retten til indsigt i sagens dokumenter
- [Magtfordrejning](#) – forbuddet mod at varetage usaglige hensyn

LOV

[Forvaltningsloven § 22](#)

[Forvaltningsloven § 24](#)

[Forvaltningsloven § 25](#)

REFERENCE Lovgrundlag

4 paragraffer

[Forvaltningsloven § 22](#)

[Forvaltningsloven § 23](#)

[Forvaltningsloven § 24](#)

stk. 1, 2, 3

[Forvaltningsloven § 25](#)

MATERIALE Citerede afgørelser

4 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

2

24.01.2024 Højesteretsdom: Afslag på grundvandssænkning ved råstofindvinding ikke ugyldigt

4606-5531

07.09.2023 Beskatning af maskeret udlodning og anvendelse af ekstraordinære ansættelsesfrister i skattesager bs-33581-2022-hjr

ANKESTYRELSEN · NÆVN / KLAGEINSTANS

2

01.01.2022 Kommuners forpligtelse til at fastsætte lovlige og offentliggjorte retningslinjer for merudgiftsgodtgørelse 5-22

01.01.2004 Nævns kompetence til at efterprøve det bagvedliggende tilbagebetalingskrav, når klagen kun vedrører betalingsordningen, og klagefrist ved mangelfuld begrundelse B-3-03